

Din prea multă liniște

Blacks

Să nu deschideți portul unor robe
de-ar fi să fug din propriul asfințit
unde durerea umblă-n garderobe
și-mi lasă-n dar costumul nedorit.

O să-l îmbrac îndeplinindu-i rostul
căci ritmul vieții este nefiresc.
Voi pune-n buzunare tot compostul
acestui trai pe care nu-l doresc.

Și voi lăsa o liniște în urmă-
o picătură din acest ocean
ce urlă val cu val ca o furtună
ivită în prezentul suveran.

Mi-a înecat speranțele zălude
ce au pornit înot spre răsărit
spre a cuceri a' zorilor feude
unde și visul este primenit.

Dar liniștea, sirena rătăcită,
în labirintul unui trai onest
de brațe mi se-nfipse fericită
și mi-a schimbat busola către vest.

Mi-s brațele lovite de tăcere
și cad absurd spre propriul asfințit
căci viața nu mai poate să-mi ofere
acel trecut ce-i astăzi amuțit.

Să nu deschideți portul unor robe
de-ar fi să fug spre-un val ce va clama
în ritmul delirant al unei tobe
că mă așteaptă Viața undeva.